

FREMDSPRACHEN – Griechisch
Seitenumbruch

Kinderbuch
«Gutenachtgeschichten»

Schwager & Steinlein Verlag

Οι πιο όμορφες
**Ιστορίες για
καληνύχτα**

Ανέτε Χούμπερ, Ντόρις Γέκλε,
Ζαμπίνε Στρίφερτ

Εικονογράφηση: Φριντερίκε Γκροσεκέτλερ

Περιεχόμενα

- 8 Η Αντελί που δεν της άρεσε το κρύο
Ανέτε Χούμπερ
- 16 Ο Μικρός Λύκος ξεθαρρεύει
Ζαμπίνε Στρόιφερτ
- 24 Το φάντασμα και η γοργόνα
Ντόρις Γέκλε
- 34 Η κυρά-Μαρία και οι έξυπνες κουρούνες
Ανέτε Χούμπερ
- 42 Ένα τέρας στην κουζίνα
Ζαμπίνε Στρόιφερτ
- 48 Το ζηλιάρικο σκουπόξυλο
Ντόρις Γέκλε
- 58 Ο κύριος Γκριζος και ο Πάπα-γαλογάλος
Ανέτε Χούμπερ
- 66 Ο Φλόκι παίρνει μια γεύση απ' το τσίρκο
Ζαμπίνε Στρόιφερτ
- 74 Η λυπημένη πριγκίπισσα
Ντόρις Γέκλε
- 82 Η Κική Κέκου θέλει την ησυχία της
Ανέτε Χούμπερ
- 94 Αστερονεράιδες και διαστημοπόντικα
Ζαμπίνε Στρόιφερτ
- 104 Η Λιλή στην Ονειροχώρα
Ντόρις Γέκλε
- 114 Η μυστηριώδης βασίλισσα
Ανέτε Χούμπερ

Η Αντελί που δεν της άρεσε το κρύο

Στην άκρη της Ανταρκτικής, εκεί που η στεριά δίνει τη θέση της σε μια θάλασσα γεμάτη παγόβουνα, ήταν μια αποικία πιγκουίνων. Μερικές χιλιάδες πουλιά ζούσαν εκεί, στο νοτιότερο μέρος του κόσμου, όπου κάνει τόσο κρύο που το χιόνι δεν λιώνει ποτέ, αλλά παγώνει και σχηματίζει ψηλά βουνά. Κάνει τόσο κρύο που δεν έχει χώμα και δέντρα, μόνο βράχια και πάγους, πάγους, πάγους. Και σχεδόν πάντα φυσάει ο άγριος πολικός αέρας πάνω απ' τις ατέλειωτες άδειες εκτάσεις.

Τον Οκτώβρη, που έρχεται επιτέλους η άνοιξη και στον Νότιο Πόλο, η μαμά πιγκουίνα έκανε ένα αβγό. Μαζί με τον μπαμπά πιγκουίνο το κράτησαν να εκκολαφθεί μέσα στο παχύ και ζεστό τους πτέρωμα, μπροστά στην κοιλιά τους. Το καλοκαίρι βγήκε επιτέλους το πουλάκι. Ήταν ένα μικρό, χνουδωτό πιγκουινάκι-κοριτσάκι.

«Γεια σου! Ήρθες επιτέλους!», φώναξαν οι γονείς πιγκουίνοι χαρούμενοι. Και έβγαλαν το μικρό τους Αντελί. Την τάζαν πολλές φορές τη μέρα με ψάρια και γαρίδες. «Φάε, παιδί μου, να μεγαλώσεις και να 'σαι δυνατή όταν έρθει ο χειμώνας», της έλεγε η μαμά της.

«Τι είναι ο χειμώνας;», ρώτησε η Αντελί και χαϊδεύτηκε πάνω στη ζεστή κοιλιά της μαμάς της.

«Ο χειμώνας είναι μια μεγάλη και σκοτεινή εποχή που ο ήλιος δεν λάμπει και που δεν υπάρχει αρκετό φαγητό. Ο αέρας φυσάει μανιασμένος κι από τον ουρανό πέφτει πολύ χιόνι.»

«Πω πω, πόσο φριχτό ακούγεται», είπε η Αντελί. «Άρχισα κιόλας να κρυώνω!»

«Οι πιγκουίνοι δεν κρυώνουν», είπε σοβαρά ο πατέρας πιγκουίνους. «Έλα, Αντελί, ήρθε η ώρα να μάθεις κολύμπι! Θα σου αρέσει, το νερό είναι πιο ζεστό απ' τον αέρα!»

Πραγματικά, μέσα στο νερό ήταν πολύ ωραία. Η Αντελί έμαθε να βουτάει και έπιασε τα πρώτα της ψάρια. Όμως μόλις βγήκε ξανά έξω, άρχισε να κρύνει πάρα πολύ.

Κι έπειτα, το Μάρτιο, οι μέρες έγιναν μικρότερες. Ο ήλιος έβγαινε λίγες μόνο ώρες την ημέρα, κι οι αχτίδες του δεν ζεστάναν πια. Άρχισαν να πέφτουν χοντρές νιφάδες χιονιού. Ο αέρας φουσούσε σαν τρελός.

Καημένη Αντελί! Έτρεμε ολόκληρη, το ράμφος της χτυπούσε άθελά της, χοροπηδούσε απ' το ένα πόδι στο άλλο.

«Μα τι έχει το παιδί μας;», αναρωτήθηκαν οι γονείς πιγκουίνοι. Σύντομα άρχισαν να σχολιάζουν και οι άλλοι πιγκουίνοι της αποικίας.

«Αυτό το κορίτσι κρύνει! Τι ντροπή!»

Η Αντελί στεκόταν μια μέρα μόνη της και στεναχωρημένη στην άκρη ενός παγόβουνου και κοίταζε πέρα τη θάλασσα. Μα τι ήταν αυτό; Κάτι μεγάλο και άσπρο την πλησίαζε. Και έφεγγε, λες και είχε απάνω του πολλούς μικρούς ήλιους.

«Κριι!» Ένας γλάρος προσγειώθηκε δίπλα της.

«Τι είναι αυτό;», τον ρώτησε η Αντελί.

«Αυτό είναι ένα πλοίο», είπε ο γλάρος. «Και πάνω έχει ανθρώπους. Έχουν μια αποικία στην άλλη πλευρά του βουνού, που τη λένε ερευνητικό κέντρο. Δυο φορές το χρόνο έρχεται αυτό το πλοίο και φέρνει ανθρώπους και κιβώτια και παίρνει τους παλιούς.»

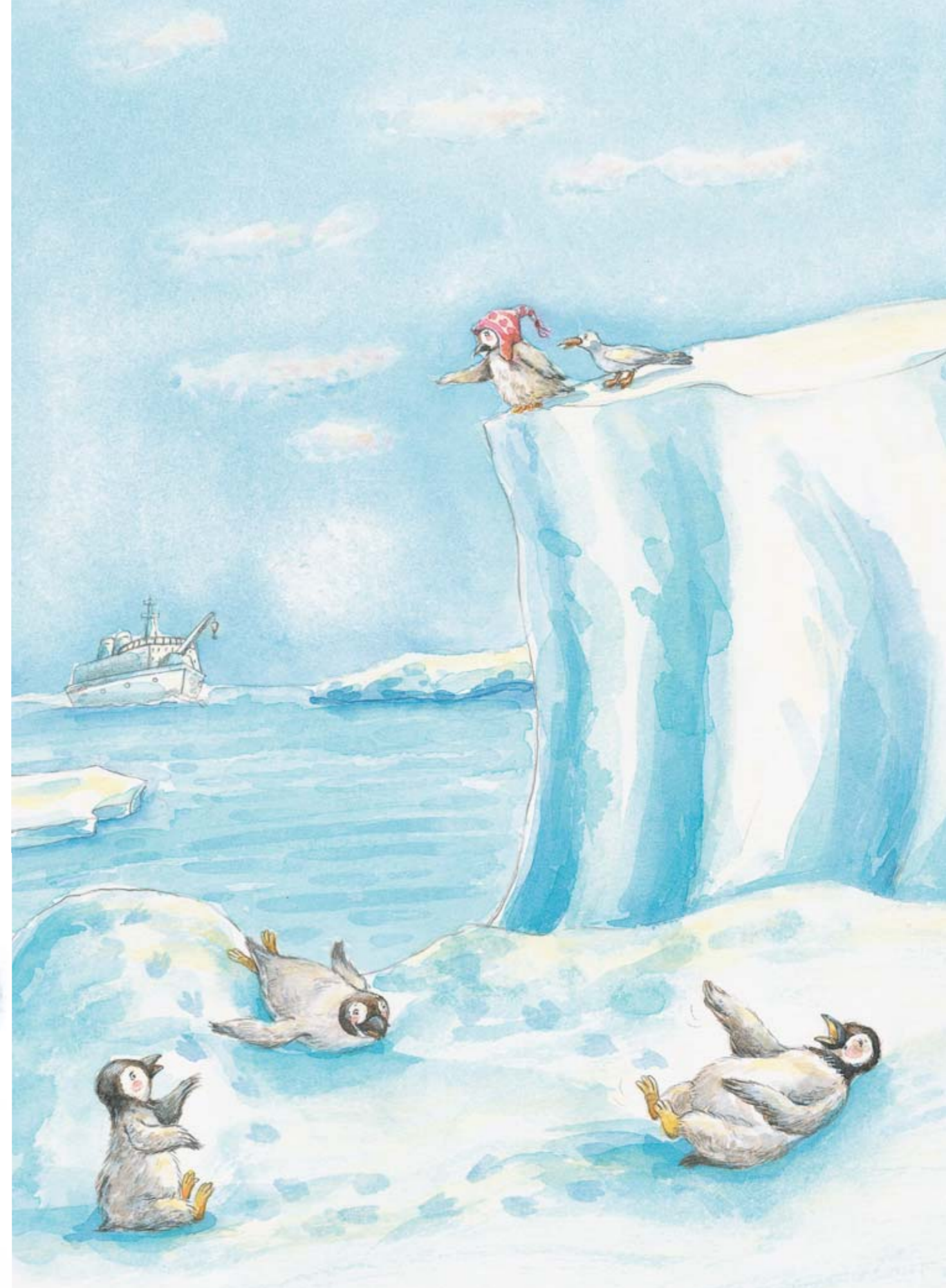
«Και πού τους πάει;»

«Στις χώρες τους, μακριά, στο Βορρά.»

«Και πώς είναι εκεί στο Βορρά;»

«Απαίσια, αν με ρωτάς! Δεν έχει πάγους και κάνει πολλή ζέστη και τα ψάρια έχουν παράξενη γεύση.»

Ο γλάρος έφυγε πετώντας προς τη θάλασσα και άφησε μόνη της την Αντελί.

Χώρες στο Βορρά, όπου έκανε πάντα ζέστη; Χωρίς χιόνια, χωρίς πάγους, χωρίς πολικό αέρα; Θα ήταν τέλεια να ζεις εκεί.

Η Αντελί έκατσε για πολλή ώρα πάνω στο παγόβουνο και σκέφτηκε. Έπειτα πήρε μια απόφαση που δεν της ήταν καθόλου εύκολη. Πήγε στους γονείς της και είπε με σταθερή φωνή: «Να με συγχωρείτε, αλλά εδώ κρυώνω πολύ. Θέλω να μπω στο πλοίο με τους ανθρώπους και να πάω στο Βορρά, που έχει ζέστη. Σας παρακαλώ, μη μου θυμώσετε!».

Οι γονείς της Αντελί στεναχωρήθηκαν πολύ όταν το άκουσαν αυτό. Προσπάθησαν να την πείσουν να μείνει. Αλλά εκείνη είχε πάρει την απόφασή της, κι έτσι οι γονείς της δεν μπορούσαν να κάνουν πια τίποτ' άλλο. Την άφησαν να φύγει, με βαριά καρδιά. Ανηφόρισαν για λίγο μαζί της το βουνό κι έπειτα τη χαιρέτησαν με τα μικρά φτερά τους, ώσπου την έχασαν απ' τα μάτια τους.

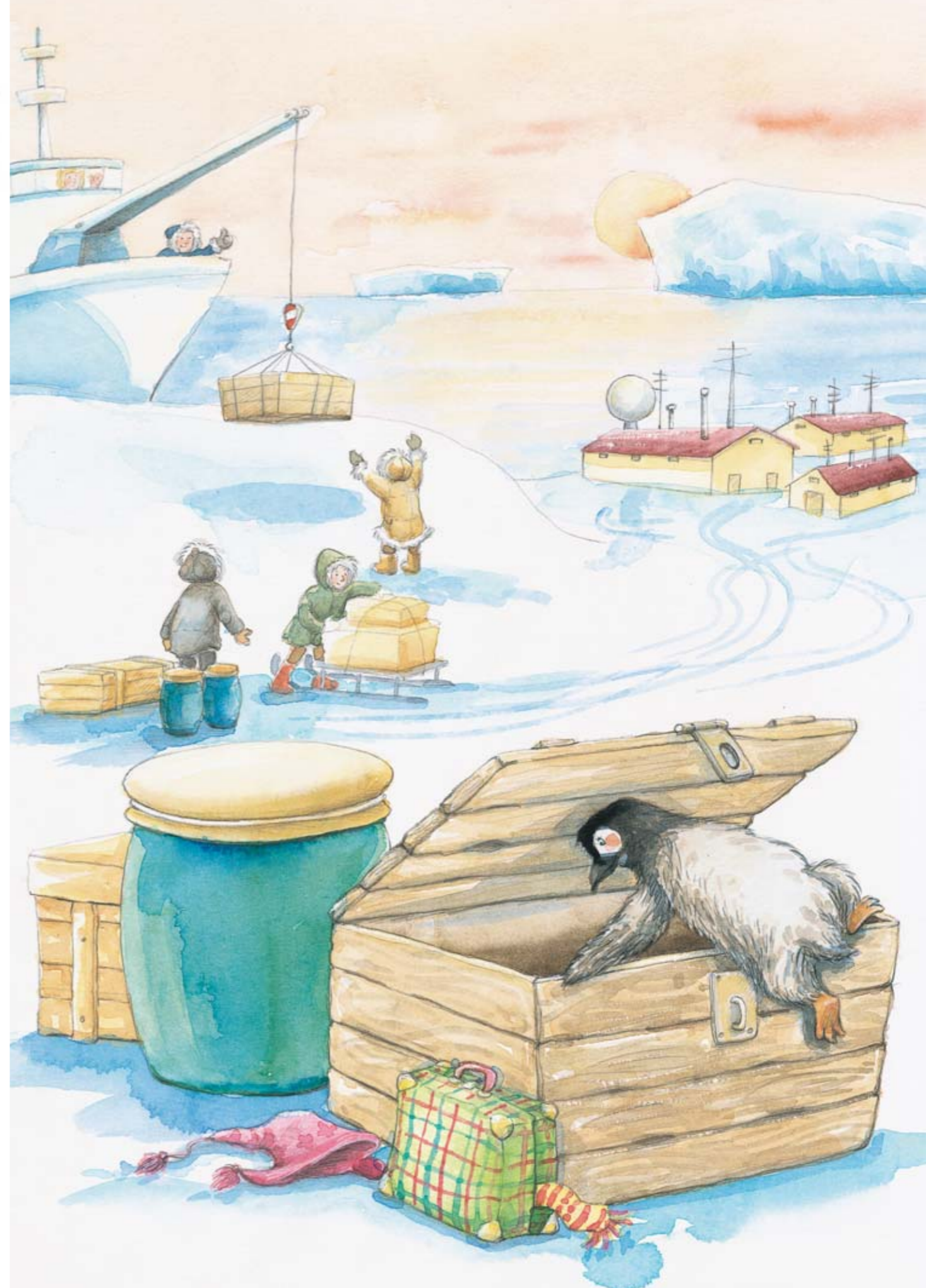
Η Αντελί περπατούσε όλη νύχτα. Κατά το μεσημέρι είδε το ερευνητικό κέντρο και δίπλα το άσπρο πλοίο. Το ερευνητικό κέντρο ήταν μερικές καλύβες με μεγάλες κεραίες στη στέγη. Άντρες με χοντρά παλτά πηγαινοέρχονταν στο πλοίο και έσερναν πάνω στον πάγο βαρέλια και έλκηθρα με μεγάλα κιβώτια.

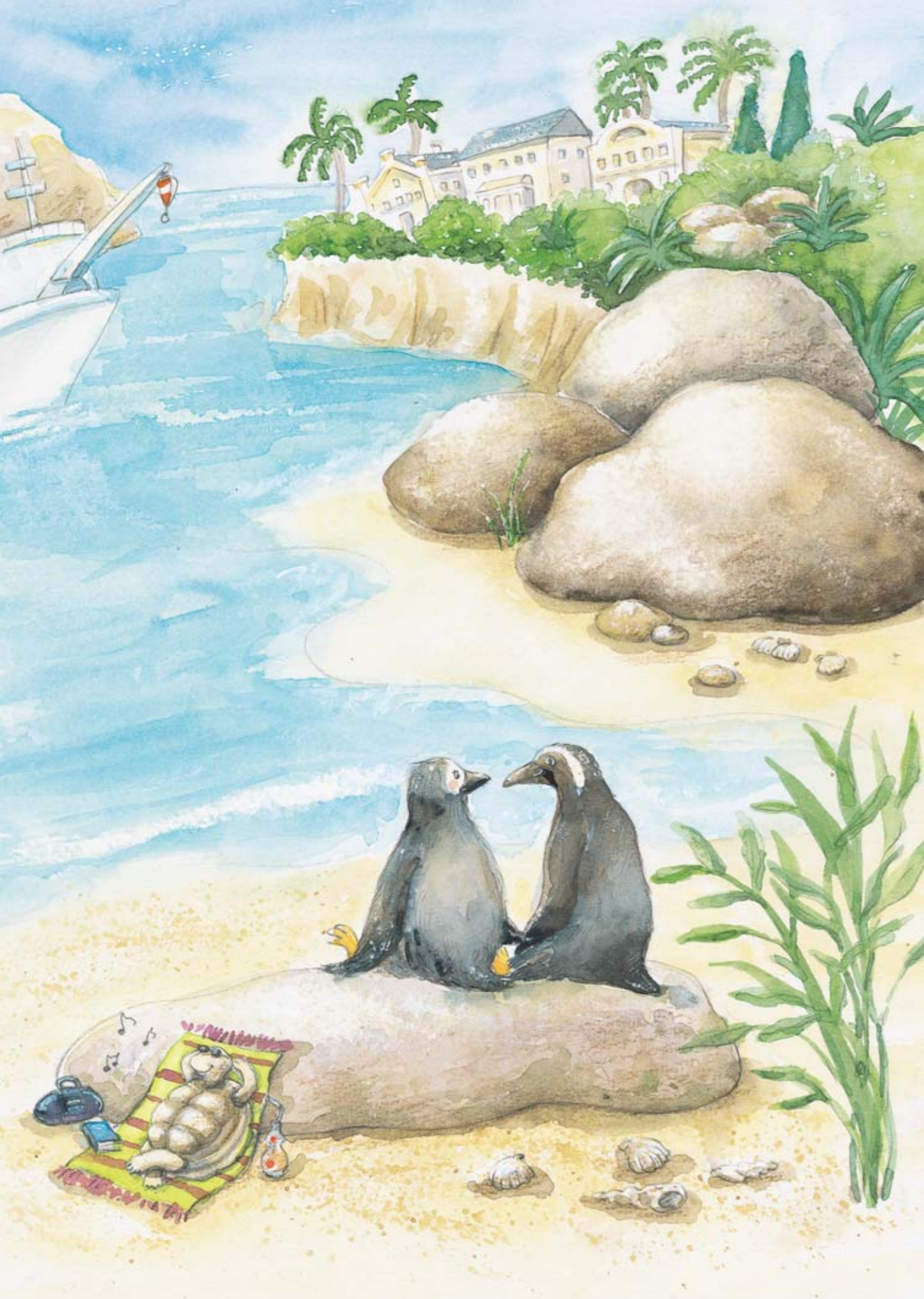
Η Αντελί τους παρακολούθησε με προσοχή. Έπειτα έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε κοντά σε ένα κιβώτιο, άνοιξε το καπάκι με το ράμφος της και βούτηξε μέσα με το κεφάλι. Φιου!

Ύστερα από λίγο άκουσε φωνές. Κάποιος κουνούσε το κιβώτιο. Μετά, σιωπή. Η Αντελί αποκοιμήθηκε εξαντλημένη.

Όταν ξύπνησε, κοίταξε με προσοχή μέσα από τη χαραμάδα στο καπάκι. Ήταν πάνω στο πλοίο! Και το πλοίο πήγαινε προς το Βορρά! Τα κατάφερε! Ησύχασε, και αμέσως την ξαναπήρε ο ύπνος.

Η Αντελί ταξίδευε μέρες και νύχτες πολλές. Ευτυχώς είχε φάει πολύ κι είχε φτιάξει ένα χοντρό στρώμα λίπους, έτσι ώστε να μην κρυώνει και να μην πεινάει.

Ένα πρωί ξύπνησε και κατάλαβε ότι το πλοίο πήγαινε τώρα πιο αργά. Σήκωσε το καπάκι. Πόσο ζεστός ήταν ο αέρας! Μπροστά της έβλεπε μια παραλία χωρίς χιόνι και μια μεγάλη πόλη με άσπρα σπίτια και πολλά πράσινα δέντρα. Δεν είχε ξαναδεί τίποτα πιο όμορφο η Αντελί. Μισόκλεισε τα μάτια της, κόντευε να θαμπωθεί απ' τα πολλά χρώματα. Ο ήλιος έλαμπε ζεστός. Τέντωσε τα πόδια της ευχαριστημένη, γιατί τόσον καιρό είχαν μουδιάσει μέσα στο κιβώτιο. Για πρώτη φορά στη ζωή της δεν κρύωνε. Είχε φτάσει στον προορισμό της, λοιπόν.

Η Αντελί δεν δίστασε λεπτό. Βγήκε έξω απ' το κιβώτιο, πήγε με το αστείο βήμα της στην άκρη του καταστρώματος, και έπεσε στη θάλασσα. Πλατσ!

Μόλις βγήκε απ' το νερό αντίκρισε έναν πιγκουίνο που της χαμογελούσε πονηρά.

«Οπαλάκια! Από πού ξεφύτρωσες εσύ;», ρώτησε γελώντας ο μικρός πιγκουίνος.

«Από εκείνο εκεί το πλοίο», είπε η Αντελί και έδειξε με το φτεράκι της προς τη θάλασσα. «Δηλαδή από τον Νότιο Πόλο!»

«Από τον Νότιο Πόλο; Μπρρρ! Εκεί κάνει φριχτό κρύο. Θα πρέπει να τουρτούριζες όλη την ώρα, ε; Καλώς ήλθες στο Κέιπ Τάουν, λοιπόν. Θες να σου δείξω πού έχει τα καλύτερα ψάρια;»

«Ναι», είπε η Αντελί. «Τι καλός που είσαι!»

Κι έπειτα οι δυο τους βούτηξαν μαζί στη θάλασσα.

